

Ustavni sud Crne Gore, u Prvom vijeću za meritorno odlučivanje o ustavnim žalbama, u sastavu: sudija Dragana Đuranović, predsjednica Vijeća i sudije Snežana Armenko i Momirka Tešić, članice Vijeća, na osnovu odredaba člana 149 stav 1 tačka 3 Ustava Crne Gore, člana 48 tačka 3 i člana 76 stav 1 Zakona o Ustavnom sudu Crne Gore (»Službeni list Crne Gore«, br. 11/15), na sjednici Vijeća, od 25. novembra 2024. godine, donio je

O D L U K U

USVAJA SE ustavna žalba.

UKIDA SE presuda Vrhovnog suda Crne Gore, Uvp. br. 846/20, od 18. decembra 2020. godine u dijelu izreke *pod stavom I* i predmet vraća tom sudu na ponovni postupak i odlučivanje.

O b r a z l o ž e n j e

I POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM CRNE GORE

1. R. G., iz P., koga zastupa D. R., advokat, iz P., podnio je blagovremenu i dozvoljenu ustavnu žalbu, protiv presude Vrhovnog suda Crne Gore, Uvp. br. 846/20, od 18. decembra 2020. godine i rješenja Upravnog suda Crne Gore, U. br. 1265/19, od 3. novembra 2020. godine, zbog povrede prava iz čl. 19, 20, 32 i 58 Ustava Crne Gore, člana 6 stav 1 i člana 13 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i sloboda i člana 1 Protokola broj 1 uz Konvenciju.

2. U ustavnoj žalbi je, u suštini, navedeno: da je G. A. G. G. P. donio rješenje o prinudnoj naplati poreza na nepokretnost, protiv kojeg rješenja je podnosilac izjavio žalbu, pa kako G.g. P. ni godinu dana nakon održane usmene rasprave, nije donio odluku po žalbi, podnosilac je podnio tužbu za ćutanje administracije, za koju je platio taksu u iznosu od 10 eura; da je Upravni sud Crne Gore obavijestio podnosioca da je tuženi organ postupio po žalbi, te da se podnosilac izjasnio da ostaje pri tužbi i da traži održavanje javne rasprave; da je na javnoj raspravi održanoj dana 3. novembra 2020. godine, podnosilac povukao tužbu u pogledu glavnog zahtjeva, ali da je ostao pri zahtjevu za naknadu troškova postupka; da je tužilac bio prinuđen da ustane sa tužbom, jer tuženi organ nije donosio rješenje po žalbi, koje je donio tek nakon podnošenja tužbe; da je rješenje Upravnog suda Crne Gore je u suprotnosti sa rješenjem istog Suda u predmetu U. br. 1260/19; da je sud stava da stranka sama treba da snosi troškove, koje nije ona skrivila, već tuženi; da ne postoji pravni osnov za ovakvo odlučivanje suda. Konačno je predloženo da Ustavni sud usvoji ustavnu žalbu i ukine osporavanu presudu Vrhovnog suda Crne Gore i rješenje Upravnog suda Crne Gore i predmet vrati na ponovni postupak.

3. Ustavni sud, saglasno odredbi člana 149 stav 1 tačka 3 Ustava Crne Gore, odlučuje o ustavnoj žalbi zbog povrede ljudskih prava i sloboda zajamčenih Ustavom, nakon iscrpljivanja svih djelotvornih pravnih sredstava.

4. U toku postupka pružanja ustavnosudske zaštite, povodom ispitivanja osnovanosti žalbe, u granicama istaknutog zahtjeva, Ustavni sud utvrđuje da li je podnosiocu ustavne žalbe povrijeđeno Ustavom zajamčeno pravo ili sloboda.

II ČINJENICE I OKOLNOSTI PREDMETA

5. Podnosilac ustavne žalbe je tužilac u postupku pred redovnim sudovima.

6. U upravnom sporu, tužilac je tužbom od 8. marta 2019. godine, pokrenuo upravni spor protiv tuženog organa (G. A. G. G. P.), zbog neodlučivanja o njegovoj žalbi podnijetoj dana 26. januara 2018. godine. U toku postupka, tuženi organ je obavijestio Upravni sud Crne Gore da je rješenjem br. 15-260/18-3282/2, od 18. juna 2020. godine, odlučio o žalbi tužioca na način što je obustavio postupak prinudne naplate poreza. Sud je pozvao tužioca preko punomoćnika, da se u ostavljenom roku izjasni da li tužbu proširuje i na to rješenje ili je zadovoljan naknadnim rješenjem tuženog organa, uz upozorenje da će sud ukoliko se tužilac ne izjasni, obustaviti postupak. Tužilac je obavijestio sud da ostaje pri tužbi podnijetoj zbog ćutanja uprave i da traži troškove spora. Na raspravi održanoj 3. novembra 2020. godine, punomoćnik tužioca se izjasnio da odustaje od tužbe u dijelu koji se odnosi na ćutanje uprave i da traži troškove upravnog spora. Upravni sud Crne Gore je donio rješenje U. br. 1265/19, od 3. novembra 2020. godine, s pozivom na odredbu člana 20 Zakona o upravnom sporu, odlučio da postupak obustavi i da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

7. Oспораваном presudom Vrhovnog suda Crne Gore, Uvp. br. 846/20, od 18. decembra 2020. godine, u dijelu izreke *pod stavom I* zahtjev za ispitivanje sudske odluke, odbijen je, kao neosnovan, dok je u dijelu izreke *pod stavom II* odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove spora.

8. U obrazloženju osporavane presude, u bitnom je navedeno: "(...) Kako u konkretnom slučaju, povlačenje tužbe zbog ćutanja uprave nije uslijedilo odmah nakon ispunjenja zahtjeva od strane tuženog, jer se tužilac podneskom od 8. septembra 2020. godine izjasnio da ostaje pri podnijetoj tužbi zbog ćutanja uprave i tražio održavanje usmene rasprave, a na toj raspravi odustao od tužbe u dijelu koji se odnosi na ćutanje uprave i tražio troškove spora, to je pravilno Upravni sud Crne Gore s pozivom na odredbu člana 156 stav 1 Zakona o parničnom postupku u vezi sa odredbom člana 39 stav 2 Zakona o upravnom sporu, odlučio da svaka stranka snosi svoje troškove spora. Neprihvatljivi su navodi podnijetog zahtjeva kojima se tvrdi da se ovakvim postupanjem "na najgrublji način krše prava tužioca". Kako je u ovom postupku odlučeno na nejavnoj sjednici, to je odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove. (...)”

III RELEVANTNE USTAVNE I KONVENCIJSKE NORME

Ustav Crne Gore

Član 32

Svako ima pravo na pravično i javno suđenje u razumnom roku pred nezavisnim, nepristrasnim i zakonom ustanovljenim sudom.

Evropska konvencija za zaštitu ljudskih pravima i osnovnih sloboda

Član 6 stav 1

Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona.

IV MJERODAVNO PRAVO

A. Zakon o upravnom postupku ("Službeni list Crne Gore", br. 56/14, 20/15, 40/16 i 37/17)

Član 4

Ovaj zakon se primjenjuje u svim upravnim stvarima.

Odredbe posebnih zakona kojima se, zbog specifične prirode upravnih stvari u pojedinim upravnim oblastima, propisuju neophodna odstupanja od pravila upravnog postupka ne mogu biti u suprotnosti sa načelima i ciljem ovog zakona, niti umanjivati nivo zaštite prava i pravnih interesa stranaka propisanih ovim zakonom.

B. Zakon o parničnom postupku ("Službeni list Republike Crne Gore", br. 22/04, 76/06 i "Službeni list Crne Gore", br. 48/15, 51/17, 75/17, 62/18, 19/19, 34/19 i 76/20)

Član 156

Tužilac koji povuče tužbu dužan je da protivnoj stranci naknadi parnične troškove, osim ako je povlačenje tužbe uslijedilo odmah poslije ispunjenja zahtjeva od strane tuženog.

Stranka koja odustane od pravnog lijeka dužna je da protivnoj stranci naknadi troškove nastale povodom pravnog lijeka.

C. Zakon o upravnom sporu ("Službeni list Crne Gore", broj 54/16)

Član 39

U upravnom sporu svaka stranka snosi svoje troškove, ako sud odlučuje na nejavnoj sjednici.

Ako sud odlučuje na usmenoj raspravi, troškovi se određuju u skladu sa odredbama zakona kojim se uređuje parnični postupak.

V OCJENA USTAVNOG SUDA

9. Polazeći od razloga navedenih u žalbi, analize osporene odluke suda i mjerodavnih ustavnih i konvencijskih prava, Ustavni sud je u konkretnom slučaju razmatrao ustavnu žalbu sa aspekta odredaba člana 32 Ustava Crne Gore i člana 6 stav 1 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: Evropska konvencija).

V PRAVO NA PRAVIČNO SUĐENJE

a) Opšta načela

10. Ustavni sud je u svojoj dosadašnjoj praksi, slijedeći stavove Evropskog suda za ljudska prava, (u daljnjem tekstu: ESLJP), ustanovio niz načela (ili uslova) koji moraju biti ispunjena da bi se određeni sudski postupak, posmatran u cjelini, mogao cijeliti pravičnim. Provodeći postupke, redovni sudovi moraju poštovati ta načela kad pri donošenju svoje odluke ocjenjuju, uz prednost neposrednog ispitivanja, činjenice i okolnosti konkretnog slučaja, primjenjujući mjerodavno pravo.

11. Zadatak je Ustavnog suda, u jemčenju ustavnog i konvencijskog prava na pravično suđenje, da provjeri je li sud poštovao relevantna načela u konkretnom slučaju. Uz tu provjeru, zadatak je Ustavnog suda da ispita da li je sud u konkretnom slučaju vršio svoje procjene na očigledno nerazuman način ili je učinio neku drugu očiglednu grešku u procjeni, pogrešno procijenio postojanje neke važne činjenice ili pak propustio razmotriti sve relevantne činjenice, odnosno propustio uzeti u obzir sve činjenične i pravne elemente koji su objektivno mjerodavni za donošenje odluke, odbio provesti dokaze koji bi mogli dovesti do drugačije odluke i slično.

12. ESLJP navodi da je svrha Konvencije da jemči praktična i djelotvorna prava. To se posebno odnosi na pravo na pristup sudu s obzirom na istaknuto mjesto koje pravo na pošteno suđenje zauzima u demokratskom društvu. Za pojam poštenog suđenja ključno je kako u krivičnom, tako i u parničnom postupku da se parničnoj stranci ne uskrati mogućnost da djelotvorno iznese svoje argumente pred sudom, te da može uživati pravo na jednakost stranaka u postupku u odnosu na protivnu stranu (vidi *Steel i Morris protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 68416/01, stavak 59., ECHR 2005-II).

13. Član 6 stav 1 Evropske konvencije državi omogućava da slobodno odabere sredstva koja će se koristiti kako bi se parničnim strankama jamčila gore navedena prava.

14. ESLJP nadalje ponavlja da nametanje znatnog finansijskog opterećenja nakon završetka postupka može predstavljati ograničenje prava na sud zajemčenog članom 6 stav 1 Konvencije (vidi predmet *Stankov protiv Bugarske*, br. 68490/01, stav 54., 12. jul 2007. godine, u kojem je podnosiocu zahtjeva bilo naloženo da plati sudske takse, i predmet *Klauz protiv Hrvatske*, br. 28963/10, stav 77., 18. jul 2013. godine, u kojem je podnosiocu zahtjeva bilo naloženo da podmiri troškove za zastupanje države od strane Državnog tužilaštva, koje je troškove bilo potrebno uplatiti u državni budžet). Nametanje takvog finansijskog opterećenja može predstavljati i miješanje u pravo na mirno uživanje imovine na temelju člana 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju (vidi predmet *Perdigão protiv Portugala* [VV], br. 24768/06, st. 57. – 62., 16. novembar 2010. godine, u kojem je iznos sudskih taksi koje su podnosioci zahtjeva trebali da plate bio veći od iznosa sveukupne naknade za izuzeće koja im je bila dosuđena; gore citirani predmet *Klauz*, stavci 108. – 110., i predmet *Cindrić i Bešlić protiv Hrvatske*, br. 72152/13, st. 91. – 92., 6. septembar 2016. godine, u kojem je, kao i u predmetu *Klauz*, riječ bila o nalogu za plaćanje troškova prema kojem su podnosioci zahtjeva bili obavezani da plate troškove za zastupanje države od strane Državnog tužilaštva).

15. *Ex post facto* odbijanje nadoknađivanja troškova koji su nastali podnosiocu zahtjeva u sporovima protiv države do kojih je došlo zbog radnji preduzetih u okviru izvršavanja njenih javnih ovlaštenja može predstavljati i ograničenje prava na pristup sudu i/ili miješanje u pravo svojine. U predmetima koji se odnose na takve sporove, u kojima su podnosioci zahtjeva uspjeli, ali su uprkos tome morali sami podmiriti svoje troškove, Sud je utvrdio povredu ili člana 1 Protokola br. 1 (vidi *Musa Tarhan protiv Turske*, br. 12055/17, stavci 71. – 89., 23. oktobar 2018. godine) ili člana 6 stav 1 Konvencije (vidi *Černius i Rinkevičius protiv Litvanije*, br. 73579/17 i 14620/18, st. 65. – 74., 18. februar 2020. godine), pri čemu se podrazumijeva da je u takvim predmetima moguće utvrditi i povredu oba člana (vidi stav 98 ove presude).

16. U kontekstu takvih sporova, Sud se, u predmetu *Černius i Rinkevičius*, pozvao i na opštije načelo da rizik od bilo kakve greške organa državne vlasti mora snositi sama država i da se greške ne smiju ispravljati na teret dotičnih pojedinaca (ibid., stav 71, vidi i *Beinarovič i drugi protiv Litvanije*, br. 70520/10 i dva druga predmeta, stav 140, 12. jun 2018. godine, i *Radchikov protiv Rusije*, br. 65582/01, stav 50, 24. maj 2007. godine). Tada je zaključio da je odbijanje domaćih sudova da nadoknade pravne troškove podnosiocima zahtjeva nastale tokom upravnog spora, u kojem su osporili izricanje novčanih kazni od strane Državnog inspektorata rada i ishodili poništenje relevantnih odluka kao neosnovanih, predstavljalo kršenje njihovih prava na pristup sudu, te time i povredu člana 6 stav 1 Konvencije, nezavisno o iznosu tih troškova (ibid., stav 74). Međutim, troškovi ne smiju nastati nepotrebno ili bez

odgovarajućeg opravdanja (vidi *Stankiewicz protiv Poljske*, br. 46917/99, stav 75, ECHR 2006-VI).

17. Nadalje, ustavno pravo na pravično suđenje, propisano članom 32 Ustava i članom 6 stav 1 Evropske konvencije, jemči i zaštitu od arbitrarnosti u odlučivanju sudova i drugih državnih organa. Obrazloženja sudskih odluka odnosno odluka drugih nadležnih organa koja ne sadrže ozbiljne, relevantne i dovoljne razloge za ocjenu kakva je odlukom data, upućuju na zaključak o arbitrarnosti u procesnom i/ili materijalnopravnom smislu.

18. Primjenjujući navedena pravila na konkretan slučaj, u ovom ustavnosudskom postupku, zadatak je Ustavog suda da utvrdi može li se način na koji je, u konkretnom slučaju, proveden postupak upravnog spora u pogledu troškova istog, odnosno način na koji je Vrhovni sud Crne Gore zaključio da podnosiocu ne pripada traženo pravo, smatrati arbitrarnim i da li je takvim postupanjem podnosiocu povrijeđeno pravo na pravično suđenje (odlučivanje), zajamčeno odredbom člana 32 Ustava i člana 6 stav 1 Evropske konvencije.

19. Stoga su ovlašćenja Ustavnog suda u postupku po ustavnoj žalbi ograničena na to da ispita da li su u određenom sudskom postupku poštovana ljudska prava i slobode zajamčene Ustavom i EKLJP i standardi koje je Sud izgradio u svojoj dosadašnjoj praksi.

b) Primjena opštih načela na konkretan slučaj

20. Podnosilac tvrdi da se osporena presuda Vrhovnog suda Crne Gore zasniva na pogrešnoj i arbitrarnoj primjeni procesnog prava. Vrhovni sud Crne Gore je u svojoj presudi, naveo da podnosilac nije povukao tužbu zbog ćutanja uprave odmah nakon ispunjenja zahtjeva od strane tuženog, već je u podnesku od 8. septembra 2020. godine, naveo da ostaje pri podnijetoj tužbi sa zahtjevom za održavanje usmene rasprave pred Upravnim sudom Crne Gore, na kojoj raspravi je upravo odustao od predmetne tužbe, zbog čega je odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove spora.

21. Ustavni sud smatra da je pravno pitanje u konkretnom slučaju zapravo pitanje tumačenja prava, što prvenstveno spada u domen nadležnosti redovnih sudova. S tim u vezi, Ustavni sud ukazuje da je, prema praksi Evropskog suda, prvenstveno na domaćim organima, naročito sudovima, da rješavaju probleme tumačenja domaćih zakona. Sud ne treba postupati kao sud „četvrt instance“, te stoga neće prema članu 6 stav 1 Konvencije dovoditi u pitanje ocjenu domaćih sudova, osim ako se njihova utvrđenja mogu smatrati proizvoljnim ili očigledno nerazumnim.¹ Takvu praksu dosljedno prati i Ustavni sud u svojim brojnim odlukama.

22. U skladu sa navedenim, u ovom ustavnosudskom postupku zadatak je Ustavnog suda da utvrdi može li se način na koji je u konkretnom slučaju, Vrhovni sud Crne Gore tumačio i primijenio mjerodavno pravo u dijelu odluke o troškovima, smatrati arbitrarnim i je li takvim postupanjem podnosiocu ustavne žalbe povrijeđeno pravo na pravično suđenje (odlučivanje) zajamčeno odredbom člana 32 Ustava i člana 6 stav 1 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda.

¹ *Ašćerić protiv Bosne i Hercegovine*, odluka od 17. decembra 2019. godine, st. 23, sa ostalim referencama

23. Po ocjeni Ustavnog suda, osporena presuda Vrhovnog suda Crne Gore je rezultat arbitrarnog zaključivanja, što nužno dovodi do povrede prava na pravično suđenje, zajemčenog odredbom člana 32 Ustava i člana 6 stav 1 Konvencije.

24. Odredbom člana 156 stav 1 Zakona o parničnom postupku, propisano je da je tužilac koji povuče tužbu dužan da protivnoj stranci naknadi parnične troškove, osim ako je povlačenje tužbe uslijedilo odmah poslije ispunjenja zahtjeva od strane tuženog, dok je odredbom stava 2 istog člana navedenog zakona propisano da je stranka koja odustane od pravnog lijeka dužna da protivnoj stranci naknadi troškove nastale povodom pravnog lijeka. Nadalje, odredbom člana 39 stav 1 Zakona o upravnom sporu propisano je da u upravnom sporu svaka stranka snosi svoje troškove, ako sud odlučuje na nejavnoj sjednici, dok je odredbom stava 2 istog člana propisano da ako sud odlučuje na usmenoj raspravi, troškovi se određuju u skladu sa odredbama zakona kojima se uređuje parnični postupak.

25. Iz okolnosti konkretnog slučaja, proizilazi da je do odustanka od tužbe zbog ćutanja uprave, od strane podnosioca došlo na usmenoj raspravi pred Upravnim sudom Crne Gore, kojoj je prethodilo izjašnjenje podnosioca da ostaje pri podnijetoj tužbi, iako je došlo do ispunjenja zahtjeva od strane tuženog, što je upravo i predstavljao predmet tužbenog zahtjeva. Naime, proizilazi da je podnosilac ostvario svoj pravni interes koji je želio postići predmetnom tužbom, pri čemu je povod za pokretanje postupka ćutanja uprave iniciran od tuženog. Dakle, polazeći od činjenice da pravni interes podnosioca, manifestovan u ispunjenju obaveze koja je predstavljala predmet tužbe, nije bio ostvaren u vrijeme podnošenja tužbe, u konkretnom slučaju je zaključak Vrhovnog suda Crne Gore u vezi sa primjenom odredbe člana 156 stav 1 Zakona o parničnom postupku i člana 39 stava 2 Zakona o upravnom sporu, arbitreran, na koji način je podnosiocu nametnut nesrazmjeran teret u pravcu ostvarivanja prava na naknadu predmetnih troškova upravnog spora. Imajući u vidu navedeno (postojanje ćutanja uprave u vrijeme podnošenja tužbe), ocjena je Ustavnog suda da Vrhovni sud Crne Gore, kada je odlučivao o troškovima upravnog spora, nije sagledao postupak kao cjelinu, već je ishod postupka cijenio isključivo prema načinu na koji je odlučio Upravni sud Crne Gore u izreci svojeg rješenja i na osnovu toga izveo ustavnopravno neprihvatljiv stav prilikom odlučivanja o troškovima upravnog spora pred Upravnim sudom Crne Gore.

26. Stoga, konkretnu situaciju neophodno je sagledati sa aspekta normativnih rješenja kojima su uređene posljedice povlačenja tužbe u pogledu troškova postupka, na šta jasno ukazuje odredba člana 156 stav 1 Zakona o parničnom postupku u vezi sa odredbom člana 39 stav 2 Zakona o upravnom sporu, koja u pogledu odlučivanja o troškovima upravnog spora u situaciji kada sud odlučuje na usmenoj raspravi, upućuje na primjenu odredbi Zakona o parničnom postupku. Dakle, sagledavajući sve prethodno navedeno, Ustavni sud ocjenjuje da je vođenje upravnog spora zbog ćutanja uprave, u konkretnom slučaju bilo opravdano, a troškovi nastali do donošenja rješenja o obustavi postupka, opravdani. Navedeno naročito kod činjenice jer se može desiti situacija kao, u konkretnom slučaju, da iako je ispunjen tužbeni zahtjev od strane tuženog u toku upravnog spora, da tužilac ostane pri podnijetoj tužbi zaključno sa usmenom raspravom pred Upravnim sudom Crne Gore.

27. Ustavni sud je u svojoj dosadašnjoj praksi izrazio stav da pretjerani (ekscesivni) formalizam u odlučivanju/suđenju postoji onda kad su pravni stavovi proizvod "mehaničke" primjene pozitivnog prava, bez uzimanja u obzir konteksta i bez sagledavanja pravnog problema kao jedinstvene cjeline. S aspekta zaštite ustavnih prava podnosilaca, ali i s aspekta

osnovnih vrijednosti ustavnog poretka Crne Gore, takva je primjena pozitivnog prava na konkretan slučaj neprihvatljiva.

28. Ustavni sud smatra da je upravo takve posljedice, u konkretnom slučaju, na podnosioca ustavne žalbe, imao način na koji je u osporenoj presudi Vrhovni sud Crne Gore odlučio i primijenio odredbe Zakona o parničnom postupku i Zakona o upravnom sporu, a koji način je imao za posljedicu apsolutno arbitraran zaključak tog suda da podnosilac snosi svoje troškove upravnog spora, pa zaključak koji je iznio Vrhovni sud Crne Gore u osporenoj presudi, ne proizlazi iz ustavnopravno prihvatljivog tumačenja navedenih mjerodavnih odredaba Zakona o parničnom postupku i Zakona o upravnom sporu.

29. Ustavni sud ukazuje da je povodom predmetnog pravnog pitanja, ovakav pravni pristup izrazio u Odluci U-III br. 1000/20, od 30. oktobra 2024. godine.

30. Imajući sve prednje u vidu, ocjena je Ustavnog suda da je presudom Vrhovnog suda Crne Gore u relevantnom dijelu, podnosiocu povrijeđeno pravo na pravično suđenje, iz člana 32 Ustava i člana 6 stav 1 Evropske konvencije.

31. Imajući u vidu da su se navodi ustavne žalbe u suštini odnosili isključivo na stav Vrhovnog suda Crne Gore u vezi sa troškovima upravnog spora nastalim pred Upravnim sudom Crne Gore, koji su kao takvi bili predmet odlučivanja u dijelu izreke pod stavom I izreke presude Vrhovnog suda Crne Gore, Ustavni sud nije ocjenjivao osporavanu presudu u dijelu izreke *pod stavom II* koji se odnose na troškove postupka nastale pred Vrhovnim sudom Crne Gore.

Na osnovu izloženog, odlučeno je kao u izreci.

U-III br. 249/21
25. novembar 2024. godine
P o d g o r i c a

Predsjednica Vijeća,
Dragana Đuranović, s.r.